

A szerkesztő asztala

Kinek kell napjaink magyar irodalma? – néhány éve még így szögezték nekem a kérdést baráti körben, ha szerzők és művek hosszú sorával igyekeztem bizonygatni, érték mindaz, ami itt tenyészik jelenidőben, kortárs eredményként. Alkalmanként hangot adtam ennek lakóhelyem szervezett helyi kulturális-ideológiai-politikai fórumain is. Utóbb már rezignáltan ismételtettem: szellemi öncsonkítás amit elkövetünk, szellemi öncsonkítás. . . Mert közben változtak az idők. A kérdés már így hangzik: kell egyáltalán valakinek? Kell, kell, kell! – ismételttem nyomatékosan, de nem felhevülten. Az érzelmi fűtöttség itt már keveset segít, gondoltam. Túlsúlyba kerültek az ellenérvek az időközben napvilágot látott statisztikák alapján. Minek idézném? A kérdést kell másképpen feltenni. Egyszerűsítsünk! Bizonyos, hogy irodalmunk jeles művekkel örvendeztetett meg bennünket a tágan értelmezett jelenben. Tanúként egyedül *Agárdi Péterre* hivatkozom, aki a legutóbbi írószövetségi közgyűlésen felszólalásában a félmúlt érdemes szerzői és műcím-listájával lepte meg a hallgatóságot. Micsoda gazdagság! – dőltek hátra sokan. Ezt mondom, ezt mondom – fújattam. Jó, jó, de ki olvassa végig ezt a hosszú listát? *Spiró György* dühödt bizonygatásai (*Mozgó Világ* 1987/4.) szerint sokan. Egyetértek vele. Van közönsége ennek az irodalomnak. Mi is ezt állítottuk és elvégeztük a próbát is. *Kortársaink* című sorozatunk egyértelmű sikert hozott. *Hernádinak*, *Krasznahorkainak*, *Esterháznak* nem egyszerűen közönségsikere volt, hanem könyveikkel járultak eléjük türelmes sorokban; *Király István* hiteles és hitet adó szavaihoz nem volt elegendő pótszékünk. . .

Helyszűke miatt nagy ugrással azt kell aláhúznunk – még ha a kérdést összetetten és árnyalatabban is látjuk, mint aminek kifejtésére itt lehetőség nyílik –, hogy a közvetítők felelőssége igen nagy. Mindinkább a felelősség hiányát érzékeljük. (Vagyis felelőtlenséget.) Ebben a közegben is hamarábbi az ítélet, mint az ismeret. Bizonyító példáinkat – helyiek és országosak – egyelőre megtartjuk magánarchívumunkban. Irodalmunknak pedig szóljon változatlanul *Illyés Gyula* köszöntése: virágozzék a tisztos ipar!

L. P.

Ára: 16,- Ft

palócföld
TÁRSADALOMPOLITIKAI, IRODALMI, MŰVÉSZETI FOLYÓIRAT 1987/4

1987 SEP 08